

MÜ'MİN YÜREĞİ

Nureddin Yıldız Hocamızın 13.04.2014 tarihli (19.) Şehzâdebaşı Sohbeti'dir.

Bismillahirrahmanirrahim.

Elhamdülillahi Rabbi'l âlemin vessalatu vesselamu alâ resûlina muhammedin ve alâ âlihi ve sahbihi ecmaîn.

Değerli Mü'min Kardeşlerim,

Bildiğiniz gibi Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem Efendimiz Mekke'den Medine'ye hicret ettiğinde Medine'nin yerleşik yaşayanları arasında Yahudiler de vardı. Hem müşrik Araplar hem de Yahudi olan İsrailoğulları'ndan da insanlar vardı. Hicretin yani Mekke'den Medine'ye hicretin yaklaşık beşinci altıncı yılına kadar Yahudiler Medine'de normal vatandaş olarak Müslümanlarla beraber yaşadılar. Medine'ye ilk varıldığında -hicret edildiğinde- Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem içinde Yahudilerin de bulunduğu bir Medine Vatandaşları Anlaşması diyebileceğimiz bir anlaşma yaptı onlarla. Bu anlaşmanın gereği olarak Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem Efendimiz Medine'de Yahudilerin de itaat ettiği bir lider olduğunu kabul ettiler. Böylece bir vatandaşlık statüsü kazanmış oldular.

Kinlerinde bitmez tükenmez bir liste olarak bütün peygamberler bulunduğu için Resululullah sallallahu aleyhi ve sellem Efendimiz'e de yer yer hıyanetler yaptılar. Bu hıyanetlerinin sonucusu da Hendek Muharebesi zamanında ortaya çıkınca bildiğimiz gibi Yahudiler Medine'den sürüldüler. O zamana kadar Yahudiler de Medine'de vatandaş olarak yaşıyorlardı.

Bu döneme ait yani Yahudilerin Medine'de Müslümanlarla beraber sıradan bir vatandaş gibi yaşadıkları zamana ait bir hatıra olarak sizinle bir bilgiyi paylaşmak istiyorum: Yahudi vatandaşlarından bir tanesinin çocuğu hastalanmıştı. Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem Efendimiz'e "filanca Yahudi'nin çocuğu hasta oldu, çok ağır hasta" diye haber verildi. Komşuluk ilişkileri gereği ve oradaki son sözün sahibi bir Peygamber olarak Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem Efendimiz Yahudi'nin evine gidip çok ağır hasta olan bu çocuğu ziyaret etti. Fakat baba da çocuk da Müslüman değil. Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem beraberinde ashabı kiramdan bazılarıyla çocuğun başında durdu, çocuğa geçmiş olsun temennisinde bulunduktan sonra döndü çocuğa dedi ki: "Yavrum Müslüman ol da iyi bir kazanç elde et, gel Müslüman ol" dedi. Çocuk da babasına döndü yani "ne diyorsun baba, işte bana Müslüman olmayı teklif ediyor" gibi göz işaretiyle babasının kanaatini öğrenmek istedi.

Yahudi olan baba da bir Peygamber'in hasta bir çocuğun ziyaretine gelecek çaptaki nezaketine karşılık döndü çocuğuna dedi ki: "Yavrum bu Ebu'l Kasım yani Muhammed ne diyorsa yap" dedi. Çocuk da "peki" dedi, kelimeyi şahadet getirip Müslüman oldu. Bu Müslüman olmasından dakikalar geçmeden çocuğun eceli geldi ve oracıkta Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem henüz evdeyken çocuk vefat etti. Çocuğun vefatı üzerine -Efendimiz sallallahu aleyhi ve sellem de orada bulunuyordu- mübarek gözlerinden yaşlar aktı. Bu yaşlar yani çocuğun ölümü üzerine Peygamber aleyhisselam Efendimiz'in gözünden akan yaşlar ashabı kiramın dikkatini çekti. Döndü onlara buyurdu ki: "Benim elimle bir çocuğu cehennemden kurtardığı için Allah'a hamd ediyorum." dedi.

Kardeşler, Değerli Mü'minler,

Bu olayda kıyamete kadar "ben Resûlullah'a iman ediyorum" diyen her mü'mine mesaj vardır. Bütün insanlığın kurtarılması için gönderilmiş bulunan Sevgili Peygamberimiz sallallahu aleyhi ve sellem bir delikanlının iman edip ebediyen kalmak zorunda olacağı cehennemden kurtulduğu için sevincinden gözünden yaşlar akıyordu. Kapısının dibindeki evden cehenneme koşarak giden gençleri, genç kızları, komşusunun Allah'a şirk koşan tavırlarını her gün gördüğü hâlde kalbi cız etmeyen, buna rağmen

evinde neşeyle oturup çoluk çocuğuyla kahvaltı yapabilen insanlar böyle bir Peygamber'in ümmeti olmayı nasıl meleklere ispat edecekler? Bir çocuğu filan fuşiyattan, filan internet bataklığından, filan rezil yerden kurtulduğu için gözünden yaş akan mü'minler "Muhammedun Resûlullah" diye göklere kadar haykırma hakkına sahiptirler. İşte Peygamber ortada.

Bu olayda her şeyden önce sosyal ilişkileri bir iman davası için fırsat olarak değerlendiren tebliğ mantığı var. "Yahudi'nin çocuğu iman eder mi, babası etmemiş çocuğu niye etsin" demiyor. Hazır çocuk Azrail'le burun buruna gelmişken son fırsatı kullanıyor. Bali kullandığı için, uyuşturucu kullandığı için sokağa atmıyor. Ecele burun buruna gelmişken bile "kurtul yavrum" diyor. Çünkü Allah onu yüreğinde Âdem'den son insana kadar yaşayacak milyarlarca insanın merhametiyle doldurup gönderdi. Ona iman eden mü'min, yüreğinde bütün insanlık kadar merhamet, şefkat ve acıma dolu olan insan olmak zorundadır. Rauf bir Peygamber'in, Rahim bir Peygamber'in vurdumduymaz, saldım gelmez Mü'min Ümmet'i olur mu? Gençlerin sokaklarda helak olduğu, kaldırım taşı kadar bile değeri olmayan delikanlıların caddeleri doldurduğu bir dünyada mü'min olarak huzur içerisinde akşamlamak mümkün mü?

Kalbi develere, ineklere, keçilere, tavuklara bile merhametle dolu bir Peygamber'in sıradan, olaylardan bile etkilenmeyen, kalbi katılaşmış, insanları düşünemeyen hatta kendi çocuğunu bile bir noktadan sonra psikoloğa havale eden mü'min kıyamet günü bu merhameti gökleri doldurmuş Muhammed aleyhisselamin eteklerine şefaath umuduyla ne hakla sarılacak? Sadece filan kıtada açlık içinde kıvrananlara, filan yerdeki seldeki afette evsiz kalanlara acımak Hıristiyanların Kızıl Haç mensuplarının bile yapabildiği bir iştir. Mü'minin yüreği aklıktan kıvrananlara da soğukta üşüyenlere de imansızlıktan cehenneme doğru giden yüreklere de acıyan ve acımanın gereği olarak yeri gelir uykusuz kalır, yeri gelir gündüz işsiz kalır mantığa hazır olan yürektir mü'minin yüreği. Böyle bir Peygamber'in Ümmet'iyiz. Arabanın çarptığı çocuğa da acı, internetin çarptığı çocuğa da acı.

Elektrik dalgalarına tutulmuş insan da senin merhametinin ilgilendiği insan olmalı, medyanın frekansına takılmış insan da merhametimizin altında yer bulabilen insan olmalıdır ki Yahudi'nin çocuğunu cehennemden kurtarmaya vesile ettiği için Allah'a şükredip gözlerinden yaşlar akan Muhammed aleyhisselamin Ümmet'i olabilelim. Kimliğimizin içini doldurmak ancak böyle mümkündür. Onun kurduğu medresenin, açtığı okulun talebeleri ancak o zaman ortaya çıkabilir.

Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem'in ilk talebelerinden olan Cabir bin Abdullah radiyallahu anh genç bir sahabyıdır. Bir gün Peygamber aleyhisselamla baş başa bulunduğu bir ortamda buyurmuş ki ona: "Cabir senin evlendiğinden haber duymuyorum, evlenmiyor musun sen?" "Evlendim ya Resûlullah" demiş. "Ne zaman evlendin" demiş. "Filan gün evlendim" demiş. "Kimle evlendin, dul bir kadın almayasın" demiş. "Dul bir kadın aldım ya Resûlullah" demiş. "Yahu genç adamsın kendin gibi genç biriyle evlensene, niye dulla evlendin" demiş. Peygamber demek sadece namaz kıl, tespih çek demek değil. Delikanlının bekârlık derdiyle ilgilenen, delikanlı gibi konuşan adam Muhammed aleyhisselamdır.

Delikanlılara elini öptürüp geçmişlerin masallarını anlatan değil geçmişlerinin hikâyelerini Kur'an'dan öğrettikten sonra delikanlıyla delikanlı gibi sohbet edebilen Muhammed sallallahu aleyhi ve sellem yüreklerine taht kurdu Cabirlerin. Enesleri böyle yaptı da yerden göğe kadar başlarını yükseltti. Mus'ablarını böyle yaptı da Mus'ab bir yıldan az bir zamanda devlet kurup "bu senin devletindir ya Resûlullah" dedi. Eğitim örneği, insanlık, iletişim, sosyallik örneği bu sallallahu aleyhi ve sellem. "Yahu bekâr biriyle evlenseydin de gülerdin güldürürdün seni, güldürürdün onu, neşelenirdiniz" demiş.

Dönmüş talebesi demiş ki -bir kere talebeye yürek koymuş-: "Biliyorsun ya Resûlullah babam Abdullah Uhud'da şehit düşmüştü, bana dokuz tane kız kardeş bıraktı. Dokuz kız kardeşin ağabeysiyim ben. Şimdi kendim yaşımda genç bir kızla evlensem onuncu kız gibi olacak evimde. Yaşlı biriyle evlendim ki babamın emaneti kız kardeşlerime annelik yapsın onlar da babamın hasretini çekmesinler istedim, onun için dul bir kadınla evlendim ya Resûlullah" demiş, "iyi yaptın, güzel yaptın" buyurmuş.

Muhammed terbiyesi sallallahu aleyhi ve sellem. "Babam öldü, geride dokuz tane kız bıraktı, ben de yetimim zaten" demiyor. Dokuz kız, onuncu kız kardeş gibi, bir anne görecekleri veyahut da görümce, elti, baldız görecekleri yerde bütün protokolleri ters çeviriyor. Bütün anlayışları, hakları, her şeyi bir kenara koyuyor. Muhammed'in talebesi Cabir bin Abdullah radiyallahu anh dokuz kız kardeşin gönlünü incitmeyecek bir evlilik tercih ediyor. İşte Müslüman!

Bizim bu olaydan çıkaracağımız şey; sadece babası ölenin nasıl bir evlilik yapacağı örneği değildir. Henüz yirmi yaşına gelmediği hâlde Müslümanlığın Cabir'in kalbinde bir baba, bir dede, bir ağabey merhametini nasıl yeşerttiğini bundan görmek zorundayız. Bir delikanlı evlilik yaparken kız kardeşlerinin, baldızlarının, görümcelerinin, eltilerinin hesabını yapmak zorunda değildir. Helal olan her evliliği yapabilir. Helal olmak başka şey, yüreğin merhamet dolu bir mü'min olmak başka şeydir. Mü'min, yürekli insandır. Dağlar kadar çetin kavgalara hazır yüreği vardır. Ama bir incirden daha ezilebilir, incinir, merhametli yüreği de vardır. Mü'mindir o çünkü. Onun Allah'ı Rahman ve Rahim'dir. Onun Peygamber'i Rauf ve Rahim bir peygamberdir. Onun Kur'an'ı besmeleyle başlamıştır. Onun imanı, rahmeti olan bir Allah'a sığınmayı gerektiren ve Allah'ın rahmetini bütün insanlar ve canlılarla paylaşmayı gerektiren bir imandır.

Bunun için aziz kardeşlerim, hiç unutmamız gereken bir hadis-i şerifi Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem Efendimiz'in lisanından dinlemek zorundayız. Sevgili Peygamber'imiz sallallahu aleyhi ve sellem Enes ibni Malik'ten Buhari ve Müslim'in naklettiği bir hadisinde buyuruyor ki: "Sizden biriniz kendisi için istediği şeyi mü'min kardeşi için istemedikçe iman etmiş olamaz." Tıpkı "meleklerle de iman etmedikçe, kadere iman etmedikçe, öldükten sonra dirileceğine iman etmedikçe mü'min olamazsın" dediği gibi sıcak bir yuvayı kendin için arzu ettiğin gibi bütün mü'min kardeşlerin için de sıcak bir yuva temenni etmedikçe, kendi ayağına diken batmasından rahatsız olduğun gibi bütün mü'minlerin ayağına diken batmasına karşı hassas olman gerektiğini, kendi çocuğunun filan iyi okulda okumasını düşünüp onun alt yapısını hazırladığın gibi Ümmeti Muhammed'in her çocuğu senin gözünde kendi çocuğun kadar hassas ölçülerde tartılıp değerlendirmediğin sürece senin yüreğine bir milyar Ümmeti Muhammed çocuğu baba, anne, teyze, dayı, hâla şefkatiyle sığınmadığı sürece iman etmiş olamazsın.

Tıpkı "Muhammedun Resûlullah" demedikçe iman etmiş olamazsın dediği gibi kendi zevklerin gibi mü'minlerin hepsine bir zevk hakkı tanımadıkça, sen tam uykunun ortasında iken sokak gürültüsünden rahatsız olduğun için birileri de uyurken sen sokakta gürültü yapmayan bir şuur ve düşünce sahibi olmadığın sürece iman etmiş olamazsın.

İmam Buhari Sahih isimli kitabında bu hadis-i şerifi "İmanın Göstergeleri Bölümü" nün on altıncı hadisi olarak kaydetmiş. Bu Ümmet'in Hadis İmamı, Emiru'l Mü'minin olan Buhari, Allah'a iman, Peygamber'e imanla ilgili hadisleri toplarken meleklerle iman etmeyi, kitaplara iman etmeyi, ahiret gününe iman etmeyi, öldükten sonra dirilmeye iman etmeyi anlatan hadisleri sıralarken on altıncı hadisi olarak da "bir mü'min kendisi gibi bütün mü'minlerin yararını düşünmedikçe iman etmiş olamaz" diye bu hadisi koymuştur. Demek ki İmam Buhari gibi bir âlim "ha meleklerle iman etmedin ha bir mü'minin

çocuğu kendi çocuğun gibi korumayı düşünmedin o zaman yüreğinde Ümmeti Muhammed'in bütün çocuklarına ait yer yoktur" demeye getiriyor.

İslam konuşuyoruz. "Bir Yahudi'nin çocuğu iman edip cehennemden kurtularak öldü" diye gözlerinden pırlanta gibi yaşlar akan Muhammed aleyhisselamın dinini konuşuyoruz. Tirmizi'nin rivayet ettiği bir hadiste Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem kimin ne olduğunu tarif ederken: "kendin için sevdiğin şeyi mü'min kardeşin için de sev ki Müslüman olasın" buyuruyor. Sevgide bencil, egoist; merhamette kısır, sadece kendi çocuğunu düşünebilen, en büyük ihtimalle akrabalarını düşünebilen insan için henüz Müslümanlık maratonunda koşulacak çok yol var demektir. Kâfirlerin çocuklarına bile insan oldukları için babaları kâfir bile olsa merhamet göstermek hatta iman etmemiş koca koca adamlar olarak şehir sokaklarında dolaşsalar bile "bunlar yarın cehenneme düşecek vay hâllerine" diye merhamet göstermek bu Ümmet'in adamlarından bir adam olmanın karakteridir. Akrabalık, hemşerilik, ticari ilişki kaplayıcı bir ölçü olamaz. Mü'min kardeş olmak, aynı Allah'a iman ediyor olmak, aynı Peygamber'in Ümmet'i olmak, aynı Kâbe'ye dönüp namaz kılıyor olmak aynı merhamete yapışmak demektir.

Kıyamet gününde mü'min kardeşler olarak dirilirken yüreklerimizde yer veremediğimiz mü'min kardeşlerimiz belki de hak sahipleri olarak yakamıza yapışacaklar. Çünkü sadece aç doyurmak değil, çıplağı giydirmek değil, başı okşanması gerekeni okşamak da bu merhametimizin göstergesi olmalıdır. Sokaklarda, apartmanlarda, okullarda, kahvehanelerde, şeytanın cirit attığı yerlerde cehenneme doğru adım adım gidenler mü'min olarak herkesin uykusunu kaçırmalı. Kurtulmak, Allah'ın o büyük rahmetine layık olmak ancak böyle mümkündür. Kur'an'ı Kerim kıyamete kadar camilerde, evlerde, Ramazan'da, Mekke'de, her yerde, her zaman okuduğumuz Kur'an'ımız Medine'de Mekkeli muhacirlere bağrını açıp kardeşliğin en güzel örneklerini sergileyen ve ensar olarak bize tanıtılan mü'minlerden söz ederken, - çok ince bir çizgiye işaret etmek istiyorum-Kur'an'ımız bu Peygamber'i ve onun ashabını bağrına basan ensardan söz ederken: "çok yardım ettiler, iyi karşıladılar, evlerini açtılar" diyor. Ama çok önemli bir nokta iki şeye dikkatimizi çekiyor. Buyuruyor ki Allah:

Birincisi; "kendileri de verdikleri şeye muhtaç oldukları hâlde verdiler" diyor. Muhtaçlar, onlar "bir yazlığım var, bir de normal evim var, siz vatansız kaldınız, buyurun bizim yazlık sizin olsun" demediler. Zaten bir tane evleri, bir oturma odaları vardı, onu perdeyle ikiye bölüp verdiler. Artandan

değil, yetmeyenden verdiler. **وَيُؤْتُونَ عَلَىٰ أَنفُسِهِمْ وَلَوْ كَانَ بِهِمْ خَصَاصَةٌ** "Kendileri muhtaç oldukları şeyi

Allah için hicret eden mü'min kardeşlerine verdiler". Bu birinci nokta. Koli koli, kasa kasa göndermekten söz etmiyor Allah. Akşam çocuklarının sofrasına koyacakları şeyi ikiye bölüp öbürünün çocuğuna verenlerden söz ediyor. Bunu da mü'minlerin öncüleri, ilk Allah'a gidenler ve Allah'ın rızasına kavuşanların örnekleri olarak anlatıyor. **وَالسَّابِقُونَ الْأَوَّلُونَ** "ilk kazananlar, Allah'ın razı olduğu ilk örnek kullar" olarak bunları Allah gösteriyor birinci bu.

İkinci olarak da; **وَلَا يَجِدُونَ فِي صُدُورِهِمْ حَاجَةً مِّمَّا أُوتُوا** O ensardan muhacirden söz eden ayetten alıntı yapıyoruz. "Veriyorlar, verdikten sonra da verdiklerinde gözleri kalmıyor". Hem verirken artandan değil aslında yetmeyecek olandan veriyorlar. Sonra da bunu konuşma konusu hâline de getirmiyorlar. Allah'a verdiklerini Allah için verdiklerini bir daha gündem yapmıyorlar. Kargoya veriyorlar, mahşerde karşılarında bulmak üzere unutup gidiyorlar. Neyi konuşuyoruz? Mü'minin yüreğinde insanlığın yükseleceği seviyeyi konuşuyoruz.

Bir koli bir fotoğraf makinesi değil, bir tır arkasından da bir medya ekibi değil. Bir lokma ve Allah başkası yok verdikleri şeyde. Çünkü mü'minin yüreği diğer insanlara ırklarından, zenginlik veya fakirliklerinden, cinsiyetlerinden dolayı değil onları yaratan Allah'tan dolayı açılmıştır. Ahmet'e, Mehmet'e verirler Allah'tan beklerler. **وَالَّذِينَ تَبَوَّؤُوا الدَّارَ وَالْإِيمَانَ مِنْ قَبْلِهِمْ** Muhacirler gelmeden önce iman yurdu olan Medine'yi ve iman ortamını hazırlayan ensar, Allah onlardan razı olsun." Sadece ve sadece karşılığını Allah'tan bulmak için bunu yaptılar. Buldular mı? Öyle bir buldular ki neyi buldular, **رضي الله عنهم ورضوا عنه** 'Allah onlardan memnun oldu onlar da Allah'tan memnun oldular'. Alan razı oldu, veren razı oldu. Böyle büyük bir ticaret insanlık bir daha görmedi. Yıllarca büyüttüğün ağaçlarını, dedelerinden kalan bahçelerini, bir odadan ibaret olan evini boşaltıp mü'min kardeşlerine verdiler. Kur'an, namaz, oruç, hacc, cennet, cehennem anlatan ayetlerinin yanında ensar, muhacir anlatan ayetleri de diziıyor.

Cennetten ırmaklar konuşur gibi mü'min kardeşlerine evlerini açan, bağrılarını açan ensardan söz ediyor Allah. Cennet hurilerden söz eder gibi ensar kadınlarının cömertliğine işaretler ediyor. Kıyamete kadar ben Ümmeti Muhammed'denim, 'Muhammedun Resûlullah diyorum' diyen herkes vere vere, yüreğini aç aç sonunda hangi noktaya gelmemiz gerekiyor bu ayetlerden anlaşılıyor. Yakalamamız gereken hedef, ensar hedefidir. Peygamber aleyhisselamin ensar denen Medine'deki ashabi, kıyamete kadar bütün mü'minlerin örneğidir.

Akraba çocuğu olduğu için, asker arkadaşım olduğu için beraber hac yaptığımız için, komşu olduğumuz için bunlar herkes için değerlerdir. Herkes arkadaşının çocuğu ile ilgilenir. Sana tuzaklar kuran, düşmanlıklar yapan birisinin çocuğu bile düştüğünde el uzattığın zaman İstanbul'dan Medine'ye ensarlık koşusuna gitmiş olursun. Mü'minin yüreği Yahudi'nin çocuğuna bile açık yürektir. Mü'min yüreği kendi çocuğu gibi bütün dünya çocuklarını içine sığdırabileceği bir yürektir. Mü'minin yüreği ve o yürekten konuşan dil fakirlik, yardım edebiyatı yapmaya vakit bulamayan bir yürektir. Yardımın, desteğin edebiyatı değil kendisi vardır.

Ve Kur'an ayeti çok büyük bir ölçü koymuştur önümüze. Nedir bu ölçü? Artanlardan, kullanılmayanlardan, gerekli olmayanlardan, defolulardan değil sana lazım olandan çocuklarının sofrasına koyacağından verebildiğin zaman ensarlık düzeyi yakalanmış demektir. Öbürünün adı yardımdır, ensarlık değildir. Ve sadece aç, açık, çıplak değil. Onların yanında iman tehlikede olan, dalalet düşme tehlikesi olan, harama düşecek olanı da elektriğe çarpılmış gibi, deprem görmüş gibi, yangında yanıyor gibi düşünebilmek yani midelerin açlığı ile beyinlerin açlığını düşünebildiğin zaman Ümmeti Muhammed farkını ortaya koymuş olursun. Sadece aç çocukları değil harama doğru sürüklenen çocukları da düşünmek zorundayız.

Bir mü'min ağzında bir sigara tütürdüğü zaman onun ciğerleri duman altında kalırken "bu mü'min kardeşimin ciğeri çürüyor" diye esef ettiğin zaman rica edip sigarasıyla mücadele ettiğin zaman bu Ümmet düzeyinde, kaliteli bir düşünce sahibi, vasıflı bir Müslüman olduk demektir. Dumanı bana dokunmayan sigara, benim çocuğu ezmeyen araba diye düşündüğümüz zaman da bütün dünya insanların seviyesinin altına bile düşmüş oluruz.

Biz Allah'a iman ederken onun rahmetine aday olduğumuzu, onun rahmeti ile cennetine girmeye talip olduğumuzu belirtirken ondan beklediğimiz rahmetin milyarda biri bile olmayacak kadar bir çocuğa, bir zavallıya acıma rahmetini, merhametini gösteremezsek hangi yüzle 'ben rahmet

etmiyorum kimseye ama sen bana et' diyeceğiz ki. Fuhşa doğru kayan, kumara doğru sürüklenen, zinaya doğru, anaya babaya isyana doğru hata üstüne hata biriktiren bütün insanlar, bir depremde ölenler kadar yüreğimize acı oturtmalıdır. Bir mü'min "filanca akrabamızın çocuğu babasına annesine asi imiş" deyip kestirip atamaz. "Bizim çocuk iyi elhamdülillah, filancanın çocuğu çok kötü" diyemezsin. Bu iki cinayeti aynı anda işlemendir. Birincisi; o asilik yapan çocuk o anaya babaya isyanı nedeniyle cehenneme girmeyecek mi? Bir çocuk, delikanlı, genç kız cehenneme girecek ve bunu sen gözlerinle görüyorsun. Neden onu kendi çocuğun yerine koyup "etme yavrum" diye amcalık, dedelik, ağabeylik, dayılık rollerine bürünüp bir Yahudi'nin çocuğu kurtulduğu için cehennemden gözleri yaşaran Peygamber'in Ümmet'i olduğunu Allah'a ve meleklerine göstermiyorsun?

İki; çocuğunun isyanıyla kahrolan anne ve baba senin mü'min kardeşin değil mi? Sadece o çocuk trafik kazasında öldüğü zaman mı "başın sağ olsun" diye gideceksin? Aylardır çocuğunu isyanından dolayı evi huzursuz olan anne ve babaya teselliye, duaya gitmen gerekmiyor mu? Eğer sadece trafik kazasında ölen çocuklar için baş sağlığına giden bir Ümmet olursak biz batı kültürü düzeyinde sürünmeye devam eden, geri kalmış, ne insanlıktan, ne Ümmeti Muhammedlik yükselişinden nasibini alamamış bir ümmet oluruz. Yani biz sadece trafik kazalarında ölenlerin yüreğini cızlattığı insanlar olamayız. Şeytan kimi tuzağına düşürdüyse biz orada devrede ve onun yanında olmak zorundayız. Açla da ilgileniriz, açıkla da ilgileniriz. Rahmetimize, merhamet ve şefkatimize muhtaç olan herkesi de ilgilenmemiz gereken Allah'ın kulu olarak görürüz.

Üzülüyorum ve dilimin ucuna yüz kere geldiği hâlde bir türlü söylemek de istemiyorum. Ama söylemesem de Rabb'im bunu kıyamet günü sorar diye ödüm de patlıyor. Eğer, eğer Afrida'ki aç, kemikleri boynundan çıkmış çocukların fotoğrafları bizim merhametimizi depreştiriyor da biz de Afrika'ya yardımlar gönderiyor, su kuyusu paraları gönderiyorsak ve bu yaptığımız iş mahallemizde Afrikalı çocuktan daha beter bir şekilde cehenneme doğru koşar adımlarla giden asıl komşumuz olan ve burnumuzun dibindeki gençlerin helake sürüklenişiyile ilgilenme görevimiz ve vazifemizi kamuflaj ediyorsa o zaman Afrika'da biz battık, biz çıplak kaldık demektir.

Hiç kimse kıyamet günü "Afrika'ya yardım gönderdik, harçlığımdan arttırdım, kendi çocuklarımdan ayırıp Afrika'ya gönderdim" diye bir mazerete sığınamaz. Çünkü herkes çevresinden açla açla büyümek zorundadır. Çocuğunu aç bırakıp yeğenini doyurmadığın gibi şirkin, dalaletin, internetin ve bütün sapıklık çeşitlerinin boyunduruğu altına aldığı nesiller senin apartmanında oturduğu hâlde senin yürüdüğün caddelerde top oynadıkları hâlde onlarla ilgilenmek zor olduğu için, demokratik haklar onların hürriyet verip senin elini kısıtladığı için teselli maksadıyla Afrika sokaklarında hiçbir meleği yaptığımızı inandıramayız.

Ne diyeceksin kıyamet günü? "Mahallemdekilerle uğraşmak zordu, bizimkiler zengin çocuklarıydı "haydi camiye" diyememiştim, teselliyi zekâtımı Somali'ye göndermekte buldum" mu diyeceksin? Neresi Somali, neresi Güney Afrika, neresi Nijer, neresi senin alt katın? Yan binan neresi? Kendi mahallendeki camide namaz kılıyorsun, her gün Kâbe'ye gitmesen oluyor. "Beni Allah bu mahallede oturtuyor, bu mahallenin camisine giderim" diyorsun. Senin mahallendeki fıska fucur, melanetler, genç yaşında teşhir edilmiş bedenlerin sahibi genç kızlar dururken hacı teyzem biriktirdiği paraları Afrika'daki fakir çocuklara göndermiş. Ne fakiri onlar? Açlıktan kemikleri çıkmış, ölseler garibanlar Allah'ına kavuşup gidecekler. Ama senin yanı başındakiler yeğenlerin, kuzenlerin cehenneme gitmek üzere ölecekleri bir yolda yürüyorlar. Niye kendimizi aldatalım ki? Ne kadar acı ama o kadar büyük bir hakikati konuşuyoruz burada.

Afrika bizim kamufraj malzememiz ise insanlığımızı Afrika'da kimseye ispat edemeyiz biz. Biz Ümmeti Muhammed'iz sallallahu aleyhi ve sellem. Bütün dünya avuçlarımızın içinde olmak zorundadır. Benim avuçlarımın içine sığmayan dünya, benim bulunduğum dünya olamaz. Her anadan doğan çocuk, yaşı ne olursa olsun, cinsiyeti ne olursa olsun benim hizmetime, yardımına adaydır. Elbette ve elbette Afrika'daki, filan yerdeki mü'min kardeşim şu giydiğim ceketimi giysin, ben çıplak kalayım. Ama Afrika'ya gidene kadar kaç bin kilometre kat ettin ve kaç bin insan ebediyen cehennemde kalacakları bir fırtınada kavrulup duruyorlar. Gerçekleri çığnemek, gerçekleri yok saymak sadece gözünü yummak olur.

Elbette biz bütün dünyayız. Yüreğimiz dünyadan da geniştir. Çünkü benim Peygamber'im âlemlere rahmet olarak gelmiştir. Sadece dünyanın değil, -dünya bir âlem- onun gibi nice âlemlere gelmiştir. Ben Rabb'ul Âlemin olan Allah'ın kuluyum. Dünya benim Rabb'immin mülkünde bir iğne ucu kadar yer bile işgal etmezken sadece dünya bile benim gündemim olsa kısır Müslüman olarak adımı yazar melekler benim. Dünyadan büyüktür projelerim benim. Ama adım adım. Ben, çocuklarım, kuzenlerim, komşularım, mahallelim, şehrim, ülke etrafındaki deniz sonra Afrika, sonra dünya sonra uzay sonra, sonra.

Ama önce benim elimin altında akşam poşetle gelmemi bekleyen çocuklarım. Bayramda elimi öpen yeğenlerim, düğünde bulduğumuz, bayramda bulduğumuz akrabalarım, mahallelilerim, arkadaşlarım, akranlarım, dernekteki yakınlarım sıçraya sıçraya değil, kurtara kurtara gittiğim zaman elinde kurtulan çocuk için gözünden yaşlar akan Resûlullah beni bekliyor demektir. Bunun ötesindeki projeler yerine oturmadan, masa üzerinde hazırlanmış, akıbeti sıkıntılı şüpheler olabilir.

Ve'lhamdülillahi Rabb'il âlemin.